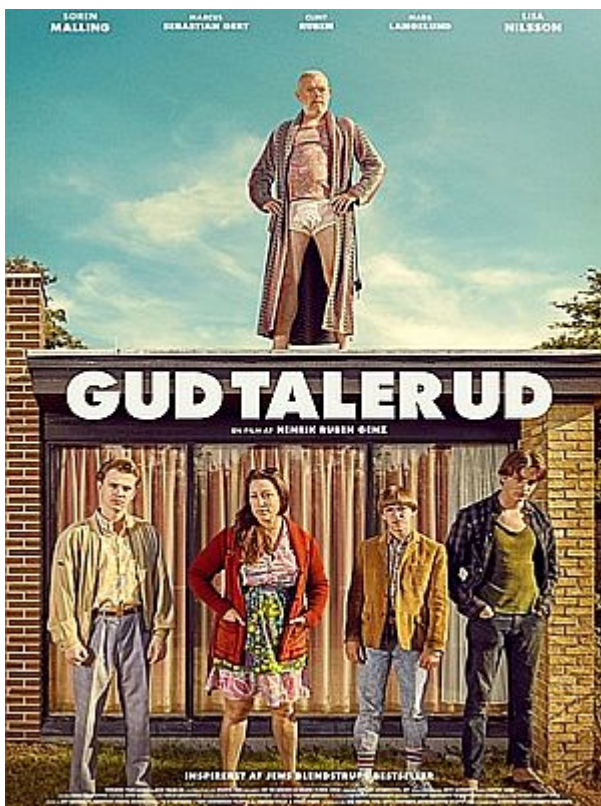
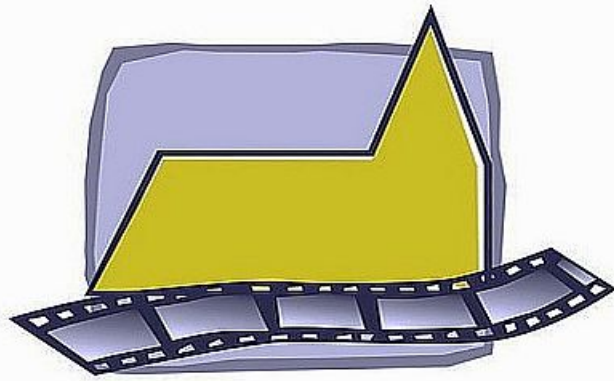
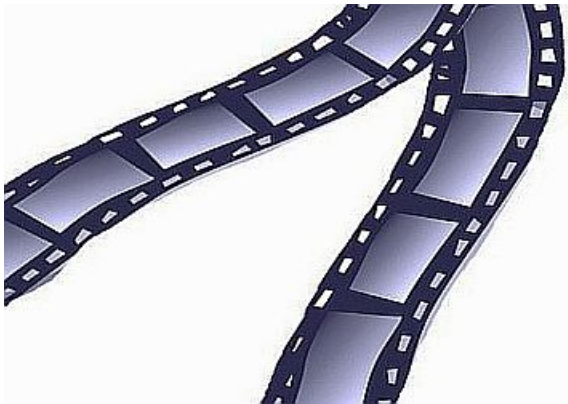


Månedens film * Oktober 2017 * Gud taler ud



Gud taler ud

Selv "Gud" behøver et kram Af Maiken Bozek

Kan man fortære en suppe, der er lavet på løg, snaps og abnormt mange bouillonterninger? Kan man få aids af at have legemlig omgang med hende fra støttegruppen? Indånder man i virkeligheden radioaktivt affald fra Tjernobyl, hvis taget ikke bliver rensset? Og kan man endelig frigøre sig fra ham, man ellers skal ære for at have skænket sig livet?

15-årige Jens Blendstrup vokser op i 1980'ernes parcelidylliske Risskov – i en familie, der med hård hånd styres af far Uffe. Uffe kaldes for "Gud". Han er autoritær og almægtig, men også afmægtig. Han skal nemlig dø snart. Derfor vil han nyde sin sidste tid – i et hjem, hvor familien dog langsomt går til modstand mod hans dominerende væsen.

Der er altså nok spørgsmål at tage fat på i Henrik Genz' løser filmatisering af Jens Blendstrups erindringsroman fra 2004. Spørgsmål, der opstår som følge af, at Genz har valgt at koge sin suppe på et tvedelt genrefokus mellem eksistential realisme og absurd komik. På overfladen synes denne genresuppe som "Guds" førnævnte – spøjst sammensat og nok uspiselig. For inden man kommer dybt ind i familien Blendstrups univers, kan man godt komme i tvivl om, hvad man egentlig skal se: en dybt alvorstung historie om et menneskes kommende død eller måske hellere en satirisering over 80'ernes småborgerlighed og alles (u)normale familieliv?

Heldigvis finder man langsomt ud af, at Genz' spøjse genresuppe sagtens kan spises. For balanceringen mellem det hårdføre realistiske og det absurd komiske skaber faktisk en ret interessant smag – omtrent den samme som dansk film før har vist med film som "Kunsten at græde i kor" og "Frygtelig lykkelig". Genz har overført romanens pinlige og absurd komiske univers med de sjove

replikker og skæve karakterer til lærredet, og dette giver et frisk krydderi til det mere alvorstunge og selvopfundne hovedplot om "Guds" død, som alene nok havde virket lidt for sentimentalt. Resultatet er, at man undervejs nu bliver godt underholdt af de tåkrummende genkendelige familiesituationer, alt imens man også bliver fortolkningsmæssigt udfordret af hovedplottets fokus på familiens betydning, døden, identiteten og om, hvorvidt selv den største fjende kan knækkes med en simpel krammer. Herved har Genz løst opgaven fint, når det kommer til både at være tro mod Blendstrups forlæg, men samtidig også at tænke ud af boksen og gøre filmen til sin egen. Bevarelsen af romanens episodiske struktur er ligeledes velfungerende i Genz' ellers lineære film, fordi filmens ti små handlingsepisoder netop viser, hvad livet er: et virvar af pinlige, traumatiske og opløftende episoder – hvad enten du er en 15-årig, bebumset forfatterpire eller en cancerramt, autoritær familiefar.

Og apropos sidstnævnte kan man selvfølgelig ikke komme udenom Søren Mallings præstation som "Gud"; den psykologisk dobbeltsidige karakter, man slet ikke aner, om man undervejs skal elske eller hade – præcis som de tre sønner. Til trods for at Jens Blendstrup beholder sin fortællerposition via en voice-over, er Mallings karakter filmens absolut mest iøjefaldende. Han leverer en sublim præstation som faderskikkelsen i gammelgudetestamentelig forklædning. Han er autoritær, stolt og bevidst om sin almægtige position. Trods sin intimiderende fremtoning formår Malling dog at bringe komik frem i karakteren via sine replikker og handlinger, ligesom han også undervejs får gjort et helt menneske ud af den ellers noget umenneskelige karakter – der i virkeligheden bare trænger til en ordentlig krammer. Sympatiusikre karakterer er langt fra enkle at spille, men Malling løser opgaven til perfektion. Faktisk så godt, at han undertiden nærmest stjæler billedet fra filmens ellers stærke øvrige cast. Heriblandt er svenske Lisa Nilssons overbærende koneportræt og debuterende Marcus Gerts mere stille, dog særdeles udtryksfulde, Jens Blendstrup-portræt flot leveret.

Filmens karakterer er generelt skildret med en charmeret skævhed, og selvom de af og til godt kan tangere over mod karikaturer, bevarer de alligevel en følsomhed og realisme i sig, som i den grad klæder filmens absurde univers. Genz har formået på den ene side at skabe hamrende sjove typer, men stadig have dem plantet solidt på jorden. Og det er netop sådanne balanceringer, der skaber kraften i "Gud taler ud".

Film skal kunne lære os noget om livet, og mere end noget andet er det, hvad "Gud taler ud" formår. Via sin struktur, karakterer, tematikker og handlinger illustrerer den, hvordan vi alle nok alligevel har komplet (u)normale familier, besidder viljen og modet til at være os selv, finder styrke i at begå oprør – og endelig at vi alle engang imellem har brug for en krammer for at blive kvit med vores egen indre "Gud".

Filmfakta

Gud taler ud – Danmark 2017 – Instr.: Henrik Ruben Genz - Manus: Henrik Ruben Genz, Jens Blendstrup, Bo Hr. Hansen - Medv.: Søren Malling, Lisa Nilsson, Marcus S. Gert, Jacob Kvols, Jesper Asholt, Mads Langelund, Maria Erwolter, Miri Ann Beuschel, Clint Ruben – 108 min. - Biografpremiere d. 28/9 2017 - Udlejning: Scanbox, dvs. under CVLI.

Link

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=11412&area=3>